

Projekt

z dnia 29 listopada 2021 r.
Zatwierdzony przez

**UCHWAŁA NR
RADY GMINY STARGARD**

z dnia 2021 r.

w sprawie uchwalenia Gminnego Programu Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie oraz Ochrony Ofiar Przemocy w Rodzinie na lata 2022-2028.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2021 r., poz. 1372 z późn. zm.) art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. z 2021 r. poz. 1249), Rada Gminy Stargard uchwała, co następuje:

§ 1. Uchwala się Gminny Program Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie oraz Ochrony Ofiar Przemocy w Rodzinie na lata 2022-2028, zwany dalej „Programem”, stanowiący załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Stargard.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2022 roku.

Przewodniczący Rady Gminy

Sebastian Janiak

GMINNY PROGRAM PRZECIWDZIAŁANIA PRZEMOCY W RODZINIE ORAZ OCHRONY OFIAR PRZEMOCY W GMINIE STARGARD NA LATA 2022 – 2028

WSTĘP

Celem strategicznym Programu jest przeciwdziałanie przemocy w rodzinie, ochrona ofiar przemocy w rodzinie oraz zwiększenie dostępności i skuteczności profesjonalnej pomocy.

Program określa szczegółowe zadania do realizowania, ukierunkowane na: rozwój systemu przeciwdziałania przemocy oraz współpracy międzyinstytucjonalnej, zapewnienie dostępności pomocy osobom i rodzinom z problemem przemocy domowej, kształtowanie świadomości społecznej w zakresie zjawiska przemocy w rodzinie, doskonalenie kadr zajmujących się diagnozowaniem i pomocą osobom dotkniętym tym problemem oraz edukację i profilaktykę mieszkańców Gminy Stargard.

Opracowanie Programu poprzedzone zostało diagnozą zjawiska przemocy na terenie gminy.

Gminny Program Przeciwdziałania Przemocy Rodzinie w Gminie Stargard ma charakter długofalowy. Działania obejmują lata 2020 – 2028. W miarę potrzeb i sytuacji społecznej mogą ulegać zmianom i udoskonaleniom.

1. PODSTAWY PRAWNE PRZECIWDZIAŁANIU ZJAWISKA PRZEMOCY W RODZINIE

Podstawowym dokumentem regulującym działania w zakresie przeciwdziałania przemocy w rodzinie jest Ustawa z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie. Definiuje ona pojęcie przemocy w rodzinie, określa zadania organów administracji rządowej i jednostek samorządu terytorialnego w zakresie przeciwdziałania przemocy. Określa zasady postępowania wobec osób doznających przemocy oraz wobec osób stosujących przemoc w rodzinie.

Ustawa o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie określa dla samorządu gminnego następujące zadania: tworzenie gminnego systemu przeciwdziałania przemocy w rodzinie, w tym: opracowanie i realizacja gminnego programu przeciwdziałania przemocy w rodzinie oraz ochrony ofiar przemocy w rodzinie; prowadzenie poradnictwa i interwencji w zakresie przeciwdziałania przemocy w rodzinie w szczególności poprzez działania edukacyjne służące wzmocnieniu opiekuńczych i wychowawczych kompetencji rodziców w rodzinach zagrożonych przemocą w rodzinie, zapewnienie osobom dotkniętym przemocą w rodzinie miejsc w ośrodkach wsparcia; tworzenie zespołów interdyscyplinarnych.

Pozostałe akty prawne wspomagające podejmowanie działań na rzecz osób dotkniętych przemocą w rodzinie i osób stosujących przemoc w rodzinie to:

1. Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1372),
2. Ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1876),
3. Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2021 r. poz. 1119).

1.1 Definicje i charakterystyka zjawiska przemocy

Przemoc jest zjawiskiem występującym powszechnie w naszym społeczeństwie i dotyka rodzin o różnym statusie społecznym i należy ją zaklasyfikować do kategorii zachowań negatywnych i szkodliwych społecznie.

Rodzina jest najważniejszym środowiskiem w życiu człowieka: kształtuje osobowość, system wartości i sposób życia. Niebagatelną rolę w prawidłowym funkcjonowaniu rodziny mają relacje pomiędzy rodzicami, które powinny być oparte na miłości, wzajemnym szacunku i zrozumieniu. Jeśli występują zaburzenia w tej sferze, role wewnątrzrodzinne także ulegają zaburzeniu,

w konsekwencji następuje stopniowa dezorganizacja życia rodzinnego. Przemoc domowa może być zatem skutkiem i przyczyną dysfunkcji w rodzinie. Jest także kluczowym zagrożeniem dla rodziny.

Przemoc doznawana w rodzinie rodzi konsekwencje szkodliwe, ujawniające się w postaci zaburzeń emocjonalnych w bliższej lub dalszej perspektywie czasowej. Działa dysfunkcyjnie na wszystkie sfery życia rodziny.

Zgodnie z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, przez przemoc w rodzinie należy rozumieć „jednorazowe albo powtarzające się umyślne działanie lub zaniechanie naruszające prawa lub dobra osobiste osób (...), w szczególności narażające te osoby na niebezpieczeństwo utraty życia, zdrowia, naruszające ich godność, nietykalność cielesną, wolność, w tym seksualną, powodujące szkody na ich zdrowiu fizycznym lub psychicznym, a także wywołujące cierpienia i krzywdy moralne u osób dotkniętych przemocą”.

Istnieją cztery niezbędne warunki definiujące przemoc:

- 1) Przemoc jest intencjonalna. Jest zamierzonym działaniem jednej osoby wobec drugiej i ma na celu kontrolowanie i zmuszenie tej osoby do podporządkowania się.
- 2) W sytuacji przemocy występuje nierównowaga sił. W relacji jedna ze stron ma przewagę nad drugą. Ofiara jest słabsza, a sprawca silniejszy. Nierównowaga sił może być związana z wieloma aspektami (fizycznym, osobowościowym, dotyczącym wykształcenia, itp.).
- 3) Przemoc narusza prawa i dobra osobiste. Sprawca, wykorzystując przewagę siły, narusza podstawowe prawa ofiary (np. prawo do nietykalności fizycznej, godności, szacunku).
- 4) Przemoc powoduje cierpienie i ból zarówno fizyczny jak i psychiczny. Sprawca naraża zdrowie i życie ofiary na poważne szkody.

1.2 Rodzaje przemocy

Przemoc gorąca to gwałtowny wybuch tłumionych uczuć złości, frustracji, wściekłości, powodujący agresywne zachowania. Osoba stosująca przemoc tłumii w sobie emocje, które gromadzą się w niej w związku z wieloma sytuacjami, w których się znajduje. Nie mogąc sobie z nimi poradzić, odreagowuje je na członkach rodziny. Wie, że może sobie na takie zachowanie pozwolić.

Przemoc chłodna, w przeciwieństwie do gorącej, nie przejawia się poprzez tak gwałtowne wyładowanie emocji i agresywne zachowania. Osoba stosująca przemoc chłodną jest spokojniejsza bądź bardziej się kontroluje. Przemoc chłodna przyjmuje nieraz postać bardzo rygorystycznego stylu wychowania czy też autorytarnego traktowania dorosłych członków rodziny. Osoba stosująca przemoc jest przekonana o słuszności swoich czynów, zawsze znajdzie dla nich usprawiedliwienie.

1.3 Formy przemocy

Osoby stosujące przemoc domową publicznie prezentują się w odmienny sposób niż w domu, dlatego tak trudno jest innym uwierzyć w ich działania wobec najbliższych. Może to utrudniać zwracanie się o pomoc osobom doznającym przemocy, tym bardziej, że osoby stosujące przemoc wmawiają osobom doznającym przemocy, że same są winne tego, jak są traktowane.

Przemoc fizyczna – zamierzone działanie człowieka, zwrócone przeciwko fizyczności członka jego rodziny, niosące ryzyko uszkodzenia ciała, np.: popychanie, odpychanie, obezwładnianie, przytrzymywanie, policzkowanie, szczypanie, kopanie, duszenie, bicie otwartą ręką i pięściami, bicie przedmiotami, ciskanie w kogoś przedmiotami, parzenie, polewanie substancjami żrącymi, itp.

Przemoc psychiczna – wszystkie działania zmierzające do poniżenia ofiary, obrażenia, zastraszenia, pozbawienia wiary we własne możliwości, szantaż emocjonalny, „zabawa” uczuciami członka rodziny, manipulacja, wyśmiewanie poglądów, religii, pochodzenia, narzucanie własnych poglądów, karanie przez odmowę uczuć, zainteresowania, szacunku, stała krytyka, wmawianie choroby psychicznej, izolacja społeczna (kontrolowanie i ograniczanie kontaktów z innymi osobami), domaganie się posłuszeństwa, ograniczanie snu i pożywienia, wyzywanie, poniżanie, upokarzanie, zawstydzanie, stosowanie gróźb, destruktywna krytyka i słowne ubliżanie, werbalne groźby, drwiny, taktyka nacisków (np. dąsanie się), groźenie (np. zabranie dzieci, popełnienie samobójstwa, złożenie skargi do instytucji socjalnych), brak szacunku (np. ustawiczne upokarzanie przy innych, nieodpowiadanie na pytania), odmowa pomocy przy dzieciach

czy pracach domowych, kłamstwa, okazywanie zazdrości, zdradzanie, niedotrzymywanie obietnic i wspólnych uzgodnień, izolowanie, mówienie dokąd może, a dokąd nie może chodzić osoba doznająca przemocy, ustawiczne sprawdzanie telefonu, kontrolowanie z kim spotyka się osoba doznająca przemocy, uniemożliwianie kontaktów z rodziną i przyjaciółmi, zagrożenie odebraniem życia lub skrzywdzeniem osoby doznającej przemocy lub dzieci.

Przemoc seksualna – zmuszanie ofiary do jakiegokolwiek formy aktywności seksualnej wbrew jej woli i bez zgody. Zgoda musi być udzielona przez osobę zdolną do składania oświadczeń woli. Przykłady przemocy seksualnej to: wymuszanie pożycia seksualnego, wymuszanie nieakceptowanych pieszczot i praktyk seksualnych, wymuszanie seksu z osobami trzecimi, sadystyczne formy współżycia seksualnego, demonstrowanie zazdrości, krytyka zachowań seksualnych, krytyka organów płciowych, gwałt, upokarzające traktowanie z powodu orientacji seksualnej.

Przemoc ekonomiczna – kontrolowanie finansów, odbieranie zarobionych pieniędzy, uniemożliwianie podjęcia pracy zarobkowej, niezaspokajanie podstawowych materialnych potrzeb rodziny, np. ograniczanie dostępu do wspólnych pieniędzy, zmuszanie do proszenia o pieniądze, uniemożliwianie dostępu do konta bankowego.

Zaniedbanie – stosują ją najczęściej osoby dorosłe wobec dzieci, a także członkowie rodziny wobec swoich starszych lub niepełnosprawnych najbliższych. Jest to niezaspokajanie ich podstawowych potrzeb emocjonalnych i fizycznych. O zaniedbaniu można mówić w przypadku odrzucenia emocjonalnego dziecka, braku zainteresowania jego rozwojem, sytuacją życiową, problemami, a także stanem zdrowia i higieną. Zaniedbanie to także niezaspokajanie potrzeb żywieniowych i potrzeb związanych z ubiorem, nieudzielanie pomocy w chorobie, niepodawanie leków, zaniedbywanie higieny, itp.

2. DIAGNOZA ZJAWISKA PRZEMOCY

Dane, które pozwalają na szacowanie zjawiska przemocy domowej, są gromadzone przez różne instytucje, które ustawowo podejmują działania mające na celu ograniczenie zjawiska przemocy w rodzinie. Są to dane pochodzące z interwencji przeprowadzonych przez organy ścigania i najczęściej obejmują informacje o interwencjach domowych, wszczętych procedurach „Niebieskie Karty” oraz postępowaniach w związku z przestępstwami związanymi z przemocą domową, aż po osądzenie sprawców.

Informacje, na podstawie których można szacować zjawisko przemocy w rodzinie, oparte są wyłącznie o dane zebrane z już podjętych działań. Biorąc pod uwagę psychologiczne aspekty, należy przypuszczać, że zjawisko przemocy domowej jest znacznie szersze niż pokazują to owe dane. Niestety, duża liczba przypadków przemocy wciąż nie jest zgłaszana. Może to mieć związek między innymi z psychologicznymi aspektami zjawiska przemocy (lęk, wstyd, poczucie bezradności u osób doświadczających przemocy) oraz z ciągłym przeświadczeniem, że przemoc dotyczy tylko spraw poważnych, skutkujących odniesieniem konkretnych obrażeń, najczęściej fizycznych.

2.1 Przemoc w skali kraju

W Polsce w 2019 r. przeprowadzono na zlecenie Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej „Ogólnopolską diagnozę zjawiska przemocy w rodzinie”. Z raportu wynika, że według Polaków zjawisko przemocy jest stosunkowo częste – 9 % uważa, że dotyczy niemal każdego gospodarstwa domowego, a 25% badanych, że dotyczy dużej części gospodarstw domowych, tj. ponad połowy gospodarstw. Co trzeci badany przyznaje, że doświadczył przemocy psychicznej lub fizycznej.

Badania wskazują, że aż 57% Polaków doświadczyło jakiejś formy przemocy (zarówno niedawno, jak i w przeszłości), a więcej niż raz przemocy doświadczyło 47% Polaków. Wciąż większość osób nie szuka pomocy w związku z doświadczeniem przemocy domowej. Najczęściej na poszukiwanie wsparcia decydują się osoby, które doznały przemocy fizycznej, psychicznej i ekonomicznej (od 31% do 24%), bardzo rzadko seksualnej – 11%.

Z raportu wynika, że 30% respondentów określiło się jako sprawcy przemocy w rodzinie. Najczęściej stosowali przemoc psychiczną (24%) i fizyczną (11%). Wciąż 10% Polaków uważa, że zachowania przemocowe są normalne, w szczególności zjawisko przemocy ekonomicznej nie budzi sprzeciwu u 14% badanych.

Z danych, na które należy szczególnie zwrócić uwagę, niepokojące jest akceptowanie przez 13% mężczyzn i 7% kobiet opinii że „w sprawach seksu żona zawsze powinna zgadzać się z tym, co chce mąż”,

a aż 9% badanych akceptuje stwierdzenie, że „gwałt w małżeństwie nie istnieje”. Wciąż silne są przekonania wśród badanych, że przemoc jest prywatną sprawą rodziny – 18% badanych oraz że ofiary przemocy akceptują swoją sytuację – 40% badanych.

Z raportu wynika także, że aż 72% badanych uważa, że prawo w Polsce niedostatecznie chroni osoby doznające przemocy w rodzinie.

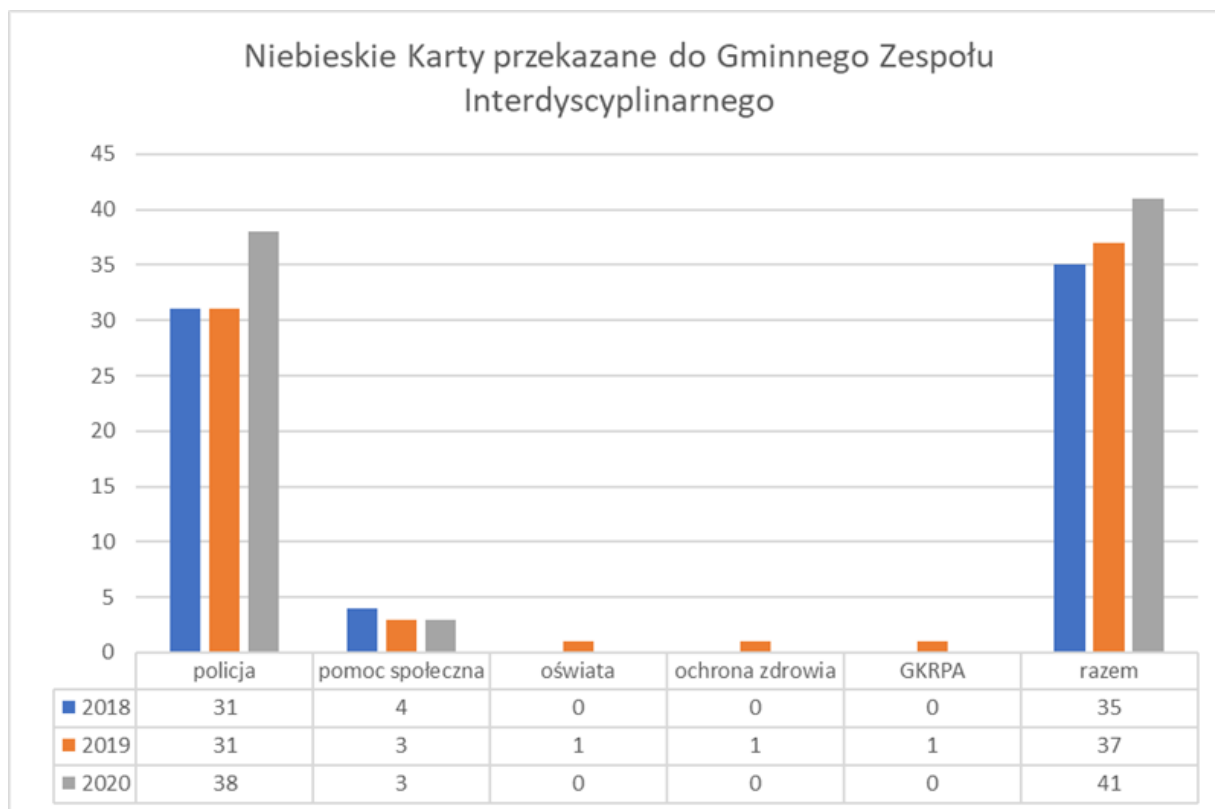
Przytoczone badania wskazują wyraźnie, że dane oparte o statystyki instytucjonalne nie oddają skali zjawiska przemocy w rodzinie.

2.2 Przemoc w rodzinie w gminie Stargard

W Gminie Stargard w 2020 roku wszczęto 41 procedur „Niebieskich Kart”. Najczęściej procedurę uruchamiali przedstawiciele Policji (92,7%), następnie przedstawiciele pomocy społecznej (7,3%).

Dane przedstawiają przypadki, które zostały zgłoszone do tychże instytucji. W sferze domysłów pozostaje liczba przypadków przemocy, która nie jest identyfikowana jako przemoc w rodzinie przez samych jej członków i nie jest zgłaszana. Można wskazać kilka powodów decydujących o tym, że przypadki przemocy w rodzinie nie są zgłaszane. Za najważniejsze należy uznać: niedostateczną wiedzę czym jest przemoc, społeczno - kulturowe przyzwolenie na stosowanie przemocy, wzory przekazywane z pokolenia na pokolenie, w ramach których przemoc jest wpisana w funkcjonowanie rodziny, a także brak wiary w skuteczność działań organów ścigania lub instytucji powołanych do pomocy rodzinom uwikłanym w przemoc.

Ilość przekazanych do przewodniczącego GZI „Niebieskich Kart A” w latach 2018-2020 oraz instytucje zakładające przedstawia poniższy wykres nr 1:

Źródło: Sprawozdania Gminnego Zespołu Interdyscyplinarnego w Stargardzie

Przewodniczący GZI powołuje grupy robocze, które w ramach procedury „Niebieskie Karty” zajmują się pracą z rodzinami, w których jest podejrzenie występowania przemocy. Ilość powołanych grup roboczych, spotkań i założonych Niebieskich Kart w ramach prowadzonej procedury przedstawia poniższa tabela 1.

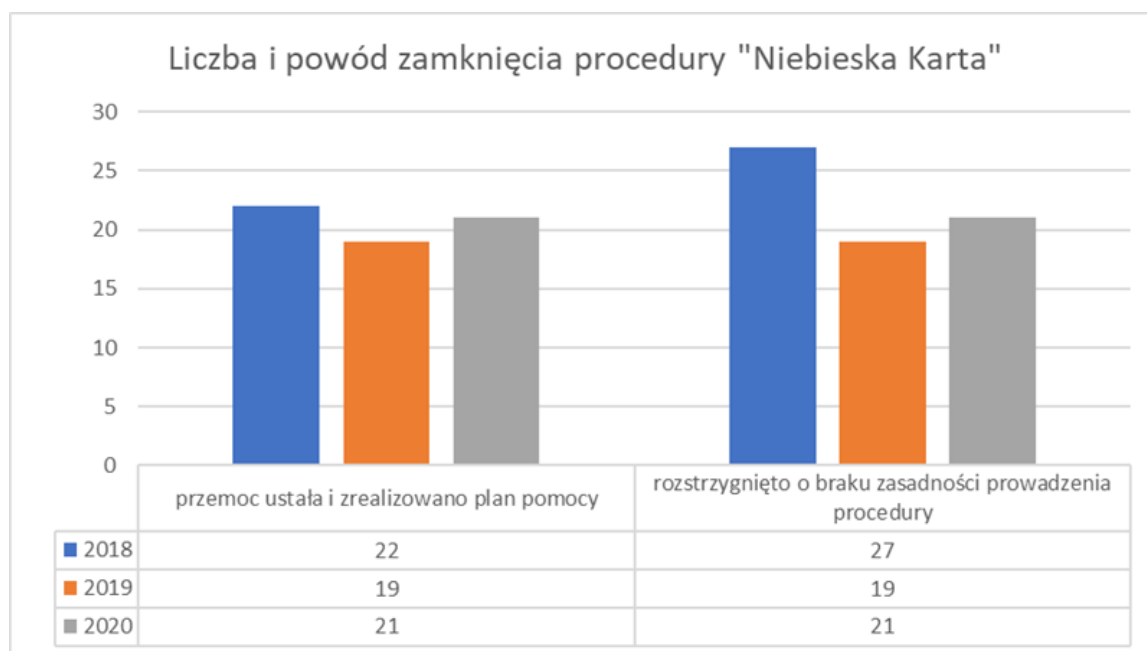
Tabela 1

rok	Ilość powołanych grup roboczych	Ilość spotkań grup roboczych	Ilość NK „C” założonych przez członków grup roboczych	Ilość NK „D” założonych przez członków grup roboczych

2018	32	108	31	19
2019	37	104	28	16
2020	37	79	31	19

Źródło: Sprawozdania Gminnego Zespołu Interdyscyplinarnego w Stargardzie

Wykres nr 2 przedstawia liczbę i powód zamknięcia procedur „Niebieska Karta”.

Źródło: Sprawozdania Gminnego Zespołu Interdyscyplinarnego w Stargardzie

Z danych wynika, że wciąż największą grupą osób doznających przemocy są kobiety, jednak zwiększa się liczba mężczyzn, którzy doznają przemocy w rodzinie. Na podstawie danych statystycznych niejednoznaczna jest sytuacja dzieci. Z jednej strony jest ich stosunkowo niewiele jako pokrzywdzonych przemocą, ale z drugiej strony inne dane wskazują, że mogą to być liczby bardzo mocno niedoszacowane.

Skalę zjawiska przemocy w gminie Stargard przedstawia tabela 2.

Tabela 2

rok	2018	2019	2020
Liczba formularzy Niebieska Karta A	35	37	41
Pokrzywdzeni przemocą w rodzinie	36	43	43
Kobiety	29	29	33
Mężczyźni	4	10	7
Nieletni	3	4	3
Sprawcy przemocy w rodzinie	34	34	37
Kobiety	4	3	4
Mężczyźni	30	31	33

Źródło: Sprawozdania Gminnego Zespołu Interdyscyplinarnego w Stargardzie

3. REALIZACJA DZIAŁAŃ Z ZAKRESU PRZECIWDZIAŁANIA PRZEMOCY PRZEZ JEDNOSTKI SAMORZĄDU TERYTORIALNEGO

Ustawodawca ustawą z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie wprowadził katalog zadań dla jednostek samorządu terytorialnego. Zgodnie z art. 6 pkt 2 ww. ustawy: „do zadań własnych gminy należy w szczególności tworzenie gminnego systemu przeciwdziałania przemocy w rodzinie, w tym:

- 1) opracowanie i realizacja gminnego programu przeciwdziałania przemocy w rodzinie oraz ochrony ofiar przemocy w rodzinie;

- 2) prowadzenie poradnictwa i interwencji w zakresie przeciwdziałania przemocy w rodzinie w szczególności poprzez działania edukacyjne służące wzmocnieniu opiekuńczych i wychowawczych kompetencji rodziców w rodzinach zagrożonych przemocą w rodzinie;
- 3) zapewnienie osobom dotkniętym przemocą w rodzinie miejsc w ośrodkach wsparcia;
- 4) tworzenie zespołów interdyscyplinarnych”.

3.1 Podmioty realizujące działania w obszarze przeciwdziałania przemocy w rodzinie określone w Programie

Podmioty uczestniczące w realizacji działań określonych w Gminnym Programie Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie na lata 2022-2028:

- 1) Gminny Ośrodek Pomocy Społecznej,
- 2) Gminny Zespół Interdyscyplinarny,
- 3) policja,
- 4) kuratorzy sądowi,
- 5) Gminna Komisja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych,
- 6) placówki oświatowo-wychowawcze,
- 7) zakłady opieki zdrowotnej,
- 8) organizacje pozarządowe.

3.2 Adresaci Programu Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie oraz Ochrony Ofiar Przemocy w Rodzinie

Adresatami Programu Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie oraz Ochrony Ofiar Przemocy w Rodzinie w Gminie Stargard są:

- 1) rodziny i osoby zagrożone zjawiskiem przemocy w rodzinie
- 2) rodziny i osoby doświadczające przemocy w rodzinie, w tym dzieci, współmałżonkowie lub partnerzy w związkach nieformalnych, osoby starsze, osoby niepełnosprawne;
- 3) sprawcy przemocy w rodzinie;
- 4) osoby, instytucje, podmioty zajmujące się profesjonalnie udzielaniem wsparcia społecznego.

4. CELE PROGRAMU

Szczegółowa diagnoza problemu przemocy w rodzinie w Gminie Stargard dała podstawę do sformułowania strategicznego celu Programu i celów operacyjnych.

Cel strategiczny

Ograniczenie zjawiska przemocy w rodzinie oraz zwiększenie skuteczności przeciwdziałania zjawisku przemocy w rodzinie w Gminie Stargard.

Cele operacyjne

- 1) Zwiększenie kompetencji i kwalifikacji podmiotów realizujących zadania z zakresu przeciwdziałania przemocy w rodzinie w celu podniesienia jakości i dostępności świadczonych usług.

Planowane działania:

1. Organizowanie szkoleń dla osób realizujących zadania związane z przeciwdziałaniem przemocy w rodzinie.
 2. Organizowanie wsparcia dla osób pracujących bezpośrednio z osobami dotkniętymi przemocą w rodzinie w formie superwizji, grup wsparcia.
 3. Upowszechnianie dobrych praktyk i dobrych rozwiązań w obszarze przeciwdziałania przemocy w rodzinie.
- 2) Rozwój współpracy podmiotów zaangażowanych w realizację zadań na rzecz przeciwdziałania przemocy w rodzinie.

Planowane działania:

1. Współpraca między instytucjami zaangażowanymi w przeciwdziałanie przemocy w rodzinie w celu wypracowania najlepszych metod działania.
2. Wspólne szkolenia, konferencje w celu wymiany doświadczeń.
- 3) Wzrost wiedzy i świadomości mieszkańców Gminy Stargard na temat zjawiska przemocy oraz jej przyczyn i skutków.

Planowane działania:

1. Inicjowanie, organizowanie regionalnych i lokalnych kampanii społecznych.
2. Opracowywanie i upowszechnianie materiałów informacyjno-edukacyjnych dotyczących przemocy, jej skutków i możliwych form wsparcia.
3. Dostarczenie informacji o instytucjach udzielających pomocy i wsparcia osobom dotkniętym przemocą w rodzinie – wydawanie i rozpowszechnianie informatorów.
- 4) Zwiększenie skuteczności oddziaływań wobec osób dotkniętych przemocą i stosujących przemoc w rodzinie.

Planowane działania:

1. Poradnictwo socjalne, psychologiczne i prawne dla osób dotkniętych przemocą w rodzinie.
2. Praca socjalna z osobami dotkniętymi przemocą.
3. Inicjowanie i realizowanie programów profilaktycznych kierowanych do dzieci i młodzieży.
4. Działania korekcyjno-edukacyjne skierowane do osób stosujących przemoc w rodzinie.
- 5) Zapewnienie osobom doznającym przemocy w rodzinie systemowego wsparcia i pomocy w rozwiązywaniu ich trudnej sytuacji oraz dążenie do zwiększenia poczucia bezpieczeństwa osób doświadczających przemocy w rodzinie.

Planowane działania:

1. Upowszechnianie informacji o możliwościach i formach uzyskania pomocy i wsparcia przez osoby dotknięte przemocą.
2. Prowadzenie działalności informacyjno-profilaktycznej: upowszechnianie wiedzy na temat przemocy w rodzinie i jej skutków, opracowywanie i realizowanie kampanii edukacyjnych, informacji medialnych.
3. Prowadzenie działań interwencyjnych i ochronnych na rzecz osób doznających przemocy w rodzinie: zapewnienie dostępu do bezpiecznego schronienia, do natychmiastowej pomocy psychologicznej, medycznej i socjalnej.

5. MONITORING I EWALUACJA PROGRAMU

Monitoring i ewaluacja programów strategicznych polegają na systematycznej ocenie realizowanych zadań oraz modyfikacji kierunków działania w przypadku istotnych zmian społecznych, które mogą pojawić się poprzez, np. zmianę regulacji prawnych, powstanie nowych problemów społecznych.

1. Wskaźnikami ewaluacji będą:

- 1) liczba osób, co do których istnieje podejrzenie, że są dotknięte przemocą w rodzinie,
- 2) liczba osób, wobec których istnieje podejrzenie, że stosują przemoc.
- 3) liczba wszczętych procedur „Niebieskie Karty”,
- 4) liczba zakończonych procedur „Niebieskie Karty”,
- 5) liczba posiedzeń Grup Roboczych,
- 6) liczba osób którym udzielono wsparcia instytucjonalnego,
- 7) liczba zgłoszonych wniosków do Gminnej Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych.

2. Ewaluacja umożliwi:

1) dostosowanie form wsparcia do potrzeb i problemów istniejących w gminie Stargard,

2) zwiększenie dostępności działań z zakresu przeciwdziałania przemocy w rodzinie.

3. Ewaluację Programu prowadzić będzie Gminny Ośrodek Pomocy Społecznej w Stargardzie we współpracy ze wszystkimi instytucjami realizującymi Program.

4. Formą ewaluacji będzie Sprawozdanie z działalności Gminnego Zespołu Interdyscyplinarnego, które zgodnie z §2 pkt.20 uchwały nr XIV/132/2012 Rady Gminy Stargard Szczeciński z dnia 3 lutego 2012 roku w sprawie uchwalenia trybu i sposobu powoływania i odwoływania członków Gminnego Zespołu Interdyscyplinarnego w Stargardzie Szczecińskim oraz szczegółowych warunków jego funkcjonowania, Zespół przygotowuje i przedkłada Wójtowi gminy w terminie do dnia 31 marca każdego roku.

Uzasadnienie

Ustawa z dnia 29 lipca 2005 o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie w art. 6 ust. 2 nałożyła na gminę obowiązek tworzenia gminnego systemu przeciwdziałania przemocy w rodzinie, w tym opracowanie i realizację Gminnego Programu Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie oraz Ochrony Ofiar Przemocy w Rodzinie.

Wobec powyższego program na lata 2022-2028 jest kontynuacją działań podjętych w ramach realizacji programu na lata 2017-2021.

Głównym celem programu jest ograniczenie zjawiska przemocy w rodzinie oraz zwiększenie skuteczności przeciwdziałania zjawisku przemocy w rodzinie w Gminie Stargard.

Powyższy cel realizowany będzie poprzez działania Zespołu Interdyscyplinarnego przy aktywnej współpracy służb wymienionych w programie. Praca ze zjawiskiem przemocy, aby była skuteczna i przynosiła trwałe efekty musi być realizowana interdyscyplinarnie. Program stanowi plan działań instytucji i organizacji zobowiązanych do podejmowania działań na rzecz zapobiegania i zwalczania przemocy w rodzinie, a tym samym przyczyni się do usprawnienia lokalnego systemu przeciwdziałania i ograniczenia w/w zjawiska.

Realizacja Programu w efekcie zakłada, że nastąpi dalszy wzrost świadomości społecznej na temat zjawiska przemocy, przypadki przemocy będą rozpoznawane wcześniej i skuteczniej, a także wzmocniony zostanie zintegrowany i efektywny system pomocy osobom doznającym przemocy w rodzinie.

W związku z powyższym podjęcie uchwały jest zasadne.